

[Inger Stilling Pedersen]

når det gælder det 10.-12. skoleår, hvor man har en fornemmelse af, at det hele skal blandes sammen. Vi tror, det ikke kan andet end forringe de enkelte uddannelser.

Det kan også lyde meget besnærende, at man skal lære hinanden at kende og måske have del i hinandens stof, men det kan ikke undgå at give en forringelse af undervisningen. Vi tror, at det er vigtigt, at man får lov til at dygtiggøre sig på det niveau, hvor man nu er. Det er jo sagt indtil flere gange i dag, at det ikke er meningen, at vi alle sammen skal være lige. Vi skal have lige muligheder, men det er ikke det samme som, at vi skal have den samme uddannelse.

Jeg har også lyst til at sige et par ting om det, der er nævnt om ligestilling. Det lyder jo meget besnærende, at vi skal være lige, og hvis ikke forældrene kan gøre det godt nok, så skal skolen altså være med til at fremme denne ligestilling. Vi skal naturligvis sørge for, at både piger og drenge får mulighed for at få den undervisning både i folkeskolen og gennem de videregående uddannelser, som de nu er interesseret i, men vi skal ikke påtvinge noget ved ligesom at lægge op til, hvordan vi ønsker at samfundet skal være, og derigennem prioritere visse uddannelser. Det, vi savner noget af i dette, er muligheden for frit at vælge og respekten for det, mennesker er.

Der er også sagt en hel del i dag om de sociale tabere, restgrupperne og dem, der ikke får en uddannelse, og at dem skal vi endelig sørge for at give en uddannelse. Det skal vi selvfølgelig også, hvis de har lyst til at modtage det frivilligt. Men jeg vil i hvert fald gerne understrege, at tvang på dette område ingenting nytter. Det er vigtigt, at man kan fortsætte i uddannelsesforløbet, at man har mulighed for at gå ud og komme ind i det siden hen.

Jeg har lyst til at understrege, at det er, som om vi er inde i en, skal vi sige tendens til, at det bare gælder om at uddanne. Når bare vi uddanner, så har vi klaret alle problemer, så kan man få højere løn, og så kan man få bedre bolig, og så kan man det hele. Det kunne jo også være, at man skulle gå den anden vej og respektere det praktiske arbejde noget mere og sige, at det i sig selv er så værdifuldt, at det må kunne give en højere løn.

Nu siger man så meget og har sagt fra visse ordførere i dag, at vi hele tiden har opdraget børnene i skolen ud fra det kapitalistiske samfunds, eller jeg vil sige det bestående samfunds, præmisser. Men det kunne godt være, at man også skulle tænke nytænkning fra anden side og sige, om ikke vi mere skulle tilgodese de grupper, som måske ikke er i stand til at tage denne undervisning. Der vil være mange mennesker, som ikke er så bogligt interesserede og heller ikke har evnerne, men de skal altså helst have så megen boglig viden som muligt. På den måde har vi i skolen ødelagt en hel del for mange elever ved at gøre de praktiske fag for boglige og derved frataget dem lusten til det.

Det er da rigtigt, at vi selvfølgelig skal gøre vores til, at alle, der har lyst til at lære, også får mulighed for det, men jeg vil advare imod den anden tendens, fordi den kommer til at svinge de grupper, der ikke er i stand til at modtage denne undervisning. Vi kan jo sagtens sidde her og vedtage, at de skal have den, men hvis ikke de har mulighed for at klare den, så svinger vi disse grupper, og derfor bør vi hellere gå den anden vej og skaffe større respekt for det praktiske arbejde. Jeg tror, det er den eneste vej frem i denne sag.

Kristeligt folkeparti tager på det kraftigste afstand fra den udvikling, der ligger i U 90. Vi må fastholde, at det er forældrene, der skal påvirke og opdrage deres børn. Vi ved naturligvis, at skolen ikke kan undgå at påvirke, det er da givet. Men det kan aldrig blive skolens opgave at opdrage børnene imod forældrenes ønske. Så får vi en samfundsstyret skole, og så er det ikke længere forældrenes skole, så kommer vi til den dag, hvor vi ikke længere har undervisningspligt, men skolepligt, for at man kan få de rigtige meninger. Det er meget vigtigt, at vi fastholder det system, som vi har haft i Danmark i mange år, nemlig at man frit kan vælge den skoleform, man ønsker, og at forældrene sikres deres ret til at opdrage og påvirke deres børn. Derfor må vi altså, som jeg sagde før, på det kraftigste tage afstand fra dette, at hvis ikke forældrene gør det godt nok, så er det skolens opgave.

En anden ting, som ikke er fremhævet så meget i dag, men som jeg som lærer gerne vil have lov at sige, er: tænk på den splittelse, der opstår i disse børn, når hjemmet har en holdning og skolen kommer og siger noget